

vendelse med Hensyn til Meddeelagtighed i denne Forbrydelse, samt hvorledes de almindelige Regler om Straffen for Meddeelagtighed under denne Forudsætning skulle kombineres med de angaaende kvalificeret Straf for gjentaget Tyveri givne Forrifter, deels opstaaer med Hensyn til en vis Art af Meddeelagtighed i Tyveri, nemlig Hæleri, det Spørgsmaal, om der ikke ifølge sammes Bestaaffenhed maatte være Føie til nogen Modifikation af de almindelige Regler eller ialtfald til at sjanke samme en særlig Dmtale. Det er i denne Henseende for det første klart, at det er nødvendigt nærmere at bestemme Minimumsstraffen for Hæleri, da den for simpelt Tyveri, 1ste Gang begaaet, foreskrevne ringeste Straffegrad, 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ikke ligefrem lader sig nedsætte til $\frac{1}{4}$ af samme Straffegrad, efter Bestemmelsen i Udkastets § 54 angaaende efterfølgende Meddeelagtighed i Forbrydelser, og Kommissionen har ikke fundet det tvivlsomt, at Straffen for Hæleri ingensinde bør være ringere end 2 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Dertil kommer, at ligesom der synes at være Anledning til i Straffeloven at optage en til Fd. 11 April 1840 § 23 svarende Bestemmelse angaaende den, der, uden fra først af at have havt nogen Hensigt til at kolludere med Tyven, dog senere, af mere undskyldelige Bevæggrunde, har lagt Dølgemaal paa stjaalne Koster, naar disse efterlyses som saadanne, saaledes turde der være Føie til særligt at foreskrive en alvorlig Straf for et Forhold, der, om det end paa en vis Maade i sin Form kun fremtræder som Hæleri, dog i sit Væsen er af en kvalificeret strafbar Natur, det nemlig, at Nogen gjør Bane eller Næringsvei af at tilforhandle sig eller paa anden lignende Maade at modtage stjaalne Koster (Udkastets § 235). For saavidt man herefter i ethvert Tilfælde i nærværende Kapitel kommer ind paa særlige Bestemmelser angaaende Hæleri, kunde der allerede af den Grund være Anledning til at forudsikke en mere almindelig Bestemmelse om Straffen for Hæleri; men denne, med et eget Navn stemplede, Art af Meddeelagtighed i Tyveri synes overhovedet at egne sig til en udtrykkelig Dmtale, ikke blot paa Grund af Forbrydelsens Almindelighed i det practiske Liv,

men ogsaa paa Grund af dens eiendommelige Natur, idet begge disse Hensyn formeentlig tale for at give særlige Bestemmelser om den.

Det har i Kommissionen været Gjenstand for Overveelse, om der ikke burde gives en nærmere Bestemmelse af Hæleriets Begreb, navnlig i den Retning, at det, stærkere end skeet er i den almindelige Betegnelse af efterfølgende Meddeelagtighed i Forbrydelser i Udkastets § 54, fremhævedes, at det for at karakterisere den, der modtager stjaalne Koster, som Hæler er tilstrækkeligt, at han efter Omstændighederne maatte antage dem for stjaalne, eller at han, som det hedder i Fd. 11 April 1840 § 22, formodede, at de vare stjaalne. Man har imidlertid ikke anseet det for rigtigt, ved en saadan særlig Udtalelse paa dette Sted at fremkalde Tvivl om den rette Betydning af den almindelige Bestemmelse i den nævnte § 54, ved hvis Affattelse man netop, som ovenfor i Bemærkningerne til samme ommeldt, har troet det hensigtsmæssigt, ikke særligt at berøre, hvilken Kundskabsgrad om den begaaede Forbrydelse der udfordres, for at den efter sammes Udførelse udbviste Bistand eller Deeltagelse i dens Frugter kan betegnes som en strafbar efterfølgende Meddeelagtighed. Som det der er fremhævet, har man forudsat, at den Omstændighed, at den Paagjældende beviidlig har antaget de af ham modtagne Koster for at være stjaalne, maa være tilstrækkelig til at fælde ham som Hæler; men, idet den almindelige Bestemmelse i § 54 saaledes efter Kommissionens Mening er at forslaae væsentlig paa den Maade, som skulde betegnes ved den berørte udtrykkelige Tilspøining ved Bestemmelsen om Hæleri, har man saameget mindre anseet det for heldigt her at gjøre en saadan særlig Tilspøining, som den muligviis kunde give Anledning til at troe, at det var Meningen, at der særligt med Hensyn til den efterfølgende Meddeelagtighed i Tyveri skulde gjøres ringere Fordringer til den Paagjældendes mala fides, saaledes at en løs Formodning om, at Afhænderen af de kjøbte Gjenstande dog maaskee ikke var kommen vedelig til dem, eller endog blot den Omstændighed, at han burde have kunnet indsee, at Gjenstandene vare stjaalne, skulde være nok til at fælde ham som Hæler.